

Příloha č. 1.

Irma la douce – Sladká Irma (1957)

Margueritte Monot

Alexandre Breffort

Synopse:

Příběh z prostředí pařížské galerky se točí okolo prostitutky, které její zákazníci říkají Sladká Irma. Do baru, ve kterém pasáci vesele korumpují policejního inspektora, přichází student Nestor. Jeho „studijním zájmem“ se stává právě Irma. Oba dva se do sebe zamilují, ale jejich láska není bez nesnází. Nestor se neumí smířit s tím, že Irma vydělává peníze prodejnou láskou, a tak se sám začne v přestrojení vydávat za vytouženého zákazníka, jenž má dívce dopomoci k bohatství a životu na venkově. Aby vydělal peníze, živí se po večerech jako leštič parket. Unavený pak předstírá bohatého nápadníka Oscara, ale jako student se Irmě přestává líbit. Zoufalý Nestor se pokusí vyřešit situaci tím, že svého soka „zavraždí“. Jeho šaty hodí do Seiny, naneštěstí i s peněženkou, ve které má obvyklý honorář – tisíc franků pro svoji Irmu. Potom se k vraždě přizná ostatním pasákům, ale ti nesnesou mezi sebou vraha a „prásknou“ ho svému inspektorovi. Ten Nestora zatkne. Protože nemá šanci dokázat svoji nevinu, je odsouzen k vězení na Ďábelských ostrovech i s ostatními kumpány. Tam se dozvídá, že Irma s ním čeká dítě. Proto se rozhodne uprchnout za každou cenu a dostat se zpátky do Paříže. Po krku mu jde zrádce Hypolit, který se chce pomstít. A tak, aby zmátl policii i zrádce, přestrojí se Nestor opět za bohatého Oscara. Když se setká s Irmou, tak se vlastně dokáže jeho nevinu. Jenže úřední šiml potřebuje důkazy! Všem pomůže náhoda, když finanční úřad začne po Oskarovi vymáhat daň z výdělku, který dostal za práci jako leštič. Daňové přiznání je konečně důkaz, že Nestor je nevinný. Nestor, Irma i jejich dvojčata můžou žít šťastně. A možná, že někdy se na ně přijde podívat i bohatý Oscar...

Les parapluies de Cherbourg (1964)

Jacques Demy
Michel Legrand

Synopse:

1er partie – Le départ (Odjezd) 1957

Dvě hlavní postavy, sedmnáctiletá Geneviève (Catherine Deneuve) a dvacetiletý mladík Guy (Nino Castelnuovo), prožívají první okamžiky štěstí a lásky. On pracuje jako automechanik a do krámků plného parapluíčků, ve kterém pracuje jeho láska, je to pár kroků. Milenci se chtějí vzít, mít spolu děti. Genevièevina matka, Madame Emery, se však snaží dceru přesvědčit, že je ještě příliš mladá. Také jejich rodinná finanční situace není nejlepší, a tak se matka rozhodne prodat svůj náhrdelník, tak jak to už několikrát udělala, když se rodinné finance dostaly do potíží. Krámk s parapluíčky je neuziví. U klenotníka, kterému Mme Emery nese náhrdelník, náhodně potkávají cestujícího obchodníka s diamanty - Rolanda Cassarda. Ten je krásou Geneviève okouzlen. Okamžitě nabídne odkoupení rodinného šperku s tím, že je to pro něj dobrý obchod, který poslouží dobré věci. Je pozván na večeři, kde žádá o ruku dcery. Nabídka zní lákavě, ale Madame jej prosí o trpělivost - musí dceru nejdříve přesvědčit.

Mezitím Nino dostává povolávací rozkaz a naznačuje, že se musí na nějaký čas rozloučit. Geneviève slibuje, že ho nikdy neopustí a počká do té doby, než se vrátí z Alžíru. Nino jí na oplátku slibuje, že bude psát dopisy, aby jí odloučení tolik netrápilo. Oba milenci odcházejí do bytu, kde bydlí Guy se svojí tetičkou Elise. Nastává jejich první i poslední společná noc. Geneviève se poté vrací domů a v jediném pohledu, jediném slově se matce vyzná ze své první lásky.

2ème partie – L'Absence (Zapomění) 1958

Přišel čas Vánoc a Nino nepíše, jak před tím slíbil. V krámk s parapluíčky se objevuje listonoš, který denně nosí dopisy, ale žádný z nich není pro Geneviève. Ta propadá beznaději - čeká s Ninem dítě a nic o něm neví. Když se to dozví její matka, pochopí že musí zasáhnout a přemlouvá dívku, aby přijala Cassardovu nabídku k sňatku. I když zpočátku odmítá, cítí že je to východisko z nesnází. Cassard slibuje, že se o ní postará a bude jí i její dítě mít rád.

I když Nino konečně napíše pár řádků, není to už ten veselý a milý chlapec. V blízkosti války a smrti se změnil.

Cassard žádá Geneviève o ruku a koná se tichá svatba. Manželé odjíždí navždy ze Cherbourgu a chtějí začít nový život v Paříži.

3ème partie – Le retour (Návrat) 1959

Nino se vrátil z vojny domů, k tetičce která o něj celý život pečovala. Tetička Elise ho nechtěla zarmoutit zprávami o Geneviève, ani o sobě. Ví, že se její život krátí, ale je ráda že se s Ninem ještě shledala. Nino z toho všeho propadá beznaději. Žije z renty, kterou dostal za válečné zranění a nepracuje. Toulá se po městě, pije v přístavních barech a vyhledává chvilkové známosti. Když se vrací z jedné pitky k tetičce Elise domů, stojí ve dveřích bytu uplakaná Madeleine, jeho dávná kamarádka z mládí. Když byl ve válce, chodila Madeleine za tetičkou a pomáhala jí. Teď přišla za Elise naposled. Nino pochopí, že je sám.

4ème partie – Final (Závěr) 1965

Snaha začít znovu žít Nina přece jen donutí skončit s potulováním v přístavu. Malý obnos, který zdědil po tetičce, rozhodne investovat a pořídí si benzínovou pumpu. Madeleine mu pomáhá s jeho starostmi, stojí při něm a snaží se porozumět a pomoci. Nino pochopí, že je to láska, která pro něj znamená víc než si dosud připouštěl.

Padá sníh a blíží se Vánoce. Na benzínové pumpě Nino chystá dárek pro svého syna. Určitě bude mít radost – závodní autíčko. Přichází večer, je tma a přijíždí poslední zákazník. Auto, které přijelo zdaleka, jenom projíždí městem. Sedí v něm Geneviève a malá holčička. Nino se o vůz postará a natankuje, prohodí pár zdvořilých slov. Všechno se stalo už dávno, Mme Emery zemřela, Cherbourg je pro Geneviève cizí město. Je čas odjet...

Příloha č. 3.

Les demoiselles de Rochefort (1967)

Jacques Demy

Michel Legrand

Synopse:

Catherine Deneuve a její skutečná sestra - Françoise Dorléac hrají ve Slečinkách z Rochefortu sestry, které studují hudbu a tanec. Volný čas tráví hledáním lásky a dívčích dobrodružství. Náměstí i malá kavárnička jejich matky jsou centry romantických nezbedností nejmladšího synka s legračním jménem Boubou, který hledá mezi návštěvníky kavárničky svého tatínka. Svěrázná majitelka kavárny se totiž kdysi rozhodla, že budoucí otec má příliš zvláštní jméno, které jí nemůže zanechat (Madame Dame). Hledání lásky je ústředním motivem všech filmových postav. Mladý námořník, který přijíždí na mopedu do kavárny, je rovněž posedlý touhou najít svou opravdovou lásku.

Ve městě začíná karneval a dva potulní herci přesvědčí sestry, aby hrály v jejich představení. Gene Kelly se představuje tak, jak jej známe ze slavných filmových scén. Dodává filmu svůj hvězdný lesk, hraje slavného skladatele Andyho Millera, který přijel navštívit svého kamaráda ze studií, jenž si pořídil krámk s hudebníky. Obchodník se trápí pro ztracenou lásku i pro syna, kterého nikdy neviděl, a doufá, že mu kamarád pomůže najít nový smysl života.

Jak se zápletka poněkud nelogicky komplikuje, milenci se rozcházejí a nacházejí a Boubou objeví svého tatínka v obchodníkovi s deskami, který je šťastný, že našel svůj cíl.

Nad obyvateli Rochefortu se klene kouzelná magie slunce, barevná nádhera jejich městečka u moře. Vytrvalost lásky se potkává se snahou poznat pravdu s mnoha nástrahami a komickými situacemi, které jsou hlavním smyslem tohoto filmu.

Příloha č. 4.

Starmania (1979)

Michel Berger

Luc Plamondon

Synopse

* Následující synopsi uvádím podle shodných prvků libret všech nahrávek, které se vázaly k divadelnímu uvedení. Závažné odlišnosti v dějové lince uvádím v poznámce.

Starmania se odehrává v nepříliš vzdálené budoucnosti. Monopolis je město, které se nápadně podobá znepokojivé vizi Orwelova románu 1984 a také odkazuje k filmu Metropolis Fritze Langa.

Město ovládá úspěšný businessman Zero Janvier, jehož obchodní zdatnost jde ruku v ruce s politickými ambicemi. Ve volbách, které na první pohled vypadají korektně, není žádný skutečný rival a není žádný prostor pro odlišné názory. A tak se výsledek voleb dá více než předpokládat.

* v originální inscenaci se vyskytovala postava protikandidáta se jménem *The Gourou*, ale v dalších nastudováních se již nevyskytuje. Stejně tak jako další, poměrně bizarní epizodní postava *Mimozemšťana*, který celou situaci ve městě pozoroval a komentoval ji divákům povětšinou pantomimickými prostředky.

Ve stínu pyšných mrakodrapů a obchodních center žije parta Les Etoile Noires (Černé hvězdy), kterou vede příležitostná revolucionářka Sadia se svým milencem Johnnym Rockfortem. Jejich velení sídlí v Underground Café, kde číšnice Marie-Jeanne (nezúčastněná pozorovatelka) sní o cestě ke svobodě a štěstí.

Stálým pozorováním aktivit politiků i revolucionářů se zabývá televizní stanice TeleCapitale. Její hlavním moderátorem a komentátorem významných městských událostí je RogerRoger.

* v pozdějších uvedeních se postava komentátora stává více a více robotickou, od podoby komiksové figurky Maxe Headrooma z roku 1988, až po absolutně odosobněný automatický stroj z nastudování v roce 1994.

Jeho asistentkou je vždy usměvavá „le petite souriere“ – moderátorka Cristal, která uvádí pořad s názvem Starmania. V něm se představují nové hvězdy popu a probírají aktuální politické problémy.

V rozhovorech Cristal zpovídá Zero Janviera a Jonny Rockforta, a při tom se do obou zamiluje. V úmyslně dvojznačné scéně je oběma soky unesena v přímém přenosu. Johnny se za odměnu stane discjockeyem v Janvierově diskotéce Naziland, také proto, aby způsobil bolest Sadie, které neustále předhazuje její záhadný obdiv k Zerovi.

Mezitím se číšnice Marie-Jeanne beznadějně zamilovala do vycházející pop-hvězdy Ziggyho, kterého vidí denně ve svém oblíbeném televizním pořadu, aniž by tušila, že je gay.

Magnát Zero Janvier mezitím nabízí sňatek nejslavnější hvězdě Monopolis - Stelle Spotlight. Této romance má využít magnátova televizní stanice v kampani voleb, ve kterých Zero Janvier kandiduje. Mediální ohlas je obrovský a Zero i Stella využívají nestydatě každou relaci k růstu osobní popularity, aniž by mezi nimi bylo citové pouto. Herečka ožívuje svojí upadající image společensky žádoucí osoby stejně, jako Zero zvedá své volební preference po boku půvabné herečky.

** Zajímavá je paralela mezi kariérou herečky Stelly a námětem k Sunset Boulevardu, který o dekádu později znovu objevil Andrew Lloyd Webber. Posledním úspěšným filmem, který Stella natočila – a v kterém zpívá své hlavní téma, byl Boulevard de Crepuscule (v překladu: Bulvár zapomnění) – tedy alegorie k Sunset Boulevardu, jinak velmi zajímavému původnímu filmu Billy Wildera z padesátých let o stárnoucí hvězdě, která se chce opět vrátit na výsluní slávy.*

Ziggy s vidinou budoucí hvězdné kariéry opouští Marii-Jeanne a stává se DeeJayem v Nazilandu. Johnny Rockfort a Cristal z pomstychtivosti přinutí Etoile Noires k pokusu vyhodit do povětří diskotéku Naziland, v níž se má konat recepce na počest svatby slavného mediálního páru. Sadia v poslední chvíli prozrazuje Zerovi plány obou teroristů, magnátova ochranka Johnnyho zajme a uvězní. V následném zmatku je zavražděna Cristal. Johnny se naposled skloní nad jejím tělem a zpívá píseň S.O.S. d'un Terrien en Détresse (volně přeloženo – Volám o pomoc, navzdory nástrahám) a pochopí, že tento svět je pro něj ztracený.

** v jedné z verzí spáchá Johnny sebevraždu*

Zero se stává novým prezidentem, navzdory svým dávným snům stát se básníkem, nebo umělcem, někým, kdo dělá něco užitečného pro celý svět.

Stelle se splnil sen o nesmrtelnosti a slávě.

Marie-Janne se vrací zpět do suterénní kavárny, opuštěná bez lásky hledá v pustém temném světě stopy štěstí, alespoň jednou chce ještě vidět východ slunce, i když se prázdný, chladný svět od ní odvrátil - píseň Le monde est stone (Svět je jak kámen).

Příloha č. 5. Garou v Praze

Quasimodo a tulák Garou v Praze

(Praha 7. 6. 2004) Superhvězda frankofonního popu na jedinečném klubovém koncertě v Praze!

Pražský Lucerna Music Bar se v pondělí otřásl v základech a v jeho historii bude tento večer patrně znamenat jednu z nejvýznamnějších akcí, které se zde vůbec konaly. V nabitě sezóně velkých stadionových podívaných se konal téměř utajený koncert superhvězdy frankofonní pop-music, kanadského zpěváka, na kterého Francie s nadšením pokřikuje **Garou** [Garu]. Je to přezdívka, kterou získal kvůli svému podmanivě chraplavému hlasu. V češtině to znamená něco jako bručoun, ale kdo by na jeho koncertech čekal tesklivou náladu, byl velmi mile překvapen.

Garouova kariéra je učebnicovým příkladem poctivě vydřené kariéry muzikanta, kterému k úspěchu nepomohla mediální masáž, ale pořádná porce talentu, píle a v neposlední řadě pověstné kapky štěstí.

Garou začínal jako zpěvák už v mládí, kdy založil svoji první kapelu Windows&Doors, se kterou objevoval písně Beatles stejně jako bluesové kořeny, které v jeho současném repertoáru tu a tam zazní. Jeho největší školou, jak sám přiznává, byla kariéra barového zpěváka. Se svou kapelou se protloukal po Québecu, dokud ho jednoho dne neviděl Luc Plamondon, textař a hudební vizionář, který stál u zrodu kariéry Céline Dion a mnoha dalších. Pro svůj muzikálový přepis románu Notre Dame de Paris hledal zpěváka, který by vytvořil postavu nešťastného zvoníka Quasimoda. Jak Garou říká ve svých rozhovorech, neuměl si ani omylem v této roli sám sebe vůbec představit. Plamondon se však nemýlil a stvořil hvězdu, která doslova přes noc omámila celou Francii a Garoua katapultovala mezi extraligu frankofonních zpěváků pop-music. Z nabídek, které se hruly ze všech směrů, si Garou pečlivě vybíral, až přišla výzva, jaké nešlo odolat. Producent René Angelil, manžel Céline Dion, mu nabídl spolupráci a vytvořil kvalitní autorské i producentské zázemí jehož výsledkem bylo multiplatinové album **Seul** (*Osamělý*), na kterém se sešla pěkná řádka hitů.

Ten největší – Gitan, se stal hitem roku 2000 ve Francii, Kanadě i dalších francouzsky mluvících zemích.

Následné koncertní turné definitivně proměnilo Garoua z Quasimoda na úspěšného umělce, který vyprodává velké stadiony a s přehledem okouzluje davy svých fanynek. V nedávné době se počet jeho fanoušků rozšířil o sousední Polsko, kam vyjel na turné s novým albem **Reviens** (*Návraty*).

Českou pobočku SonyMusic ve spolupráci s Interkoncerts napadla zajímavá myšlenka uspořádat klubový koncert, který by české veřejnosti i domácím médiím tohoto zpěváka představil v neopakovatelné atmosféře začátků jeho kariéry. Sám Garou se pak na návštěvu Prahy těšil také proto, že mohl navštívit koncert svého dávného idolu - Paula McCartneyho.

Ke koncertu Garoua se dá říci, že se jednalo o naprosto neopakovatelný zážitek, který umocnila výtečná atmosféra v „po střechu“ nabitém klubu. Diváky tvořila směska jeho fanoušků, kteří neváhali přijet až z Francie, místní příznivci libozvučné francouzštiny a také lidé z hudební branže, mezi nimiž nechybělo mnoho známých tváří.

Již od prvních tónů bylo jasné, že si Garou publikum získal bez jediné ztráty bodu. Výborný zvuk, který se u nás na klubové úrovni neslyší, ale především dokonale sehraná kapela The Untouchables, kterou tvoří dlouholetí spoluhráči Garoua, byli zárukou hudebního zážitku v té nejvyšší kvalitě. V repertoáru zazněli jak písně z jeho alb *Seul* a *Reviens*, tak také typický příklad toho, jak si zpěvák Garouova formátu může zahrát s písněmi svých kolegů aniž by se jednalo o způsob, jak z nouze doplnit chybějící repertoár. Písně Joe Cockerova – *You can leave your hat on*, či slavnou cockerovskou verzi beatlesácké *With a little help....* předvedl v kvalitě, která by mohla originál v klidu překonat. K bezchybné interpretaci navíc Garou s oblibou přidává neskutečnou dávku šarmu a erotické přitažlivosti. Jestliže se někdy říkalo slavnému Gilbertu Beacaudovi „Monsieur des 1000 Voltes“, pak Garou svůj pondělní koncert nabil svou energií nejméně tolik. V jednom z vrcholů večera zazpíval svůj velehit „Belle“ z muzikálu Notre Dame de Paris. Jak Quasimodo Garou naznačil, tahle píseň je napsána pro tři zpěváky. Postaral se tak o nečekané překvapení, když tuto „píseň století“, jak je ve Francii nazývána, uvedl spolu s Bohoušem Josefem a Danem Bártou, kteří zazpívali její českou verzi. V závěrečném refrénu pak Garou předvedl, jak vypadá jeho jedinečný přístup ke každému koncertu a své nové české fanoušky poctil svým zpěvem v češtině. Jeho „Mé díky Vám“, které bylo jedním z ústředních veršů české verze, se stalo upřímně

míněným poděkováním za večer, který se náramně povedl. Reviens znamená návraty, kéž by se alespoň jeden - a do Prahy Garouovi povedl.

Pro Neviditelného psa

© Patrick Fridrichovský, 2004, www.musical.cz

Rozhovor s Garouem

(zpěvák a hlavní představitel Quasimoda z muzikálu Notre Dame de Paris)

Nikdy by mně nenapadlo, že se budu zpíváním živit

Na hudební scéně po celém světě se rok co rok objeví nějaký muzikál. Je to fenomén, který i u našich domácích posluchačů „zabírá“ svojí vlídností k potřebám běžného člověka, který potřebuje tu a tam slyšet pěknou melodii, která má navíc zajímavý příběh. Doménou muzikálového divadla je především anglo-americká oblast. Ale přesto, nebo snad právě proto, se v nedávné době zrodila nová hvězda muzikálu ve Francii. Notre Dame de Paris je moderní muzikálová opera, která měla svoji premiéru v roce 1998 v Paříži. Do dnešního představení zhlédlo několik desítek miliónů diváků na celém světě a nahrávky s písněmi obsadily čelní místa mnoha prodejních žebříčků v Evropě i zámoří.

Pro postavu hrbáče Quasimoda objevili tvůrci muzikálu talent, který se rodí jednou za desítky let. Kanadský zpěvák Garou, vlastním jménem Pierre Garrand

???: Měl jsem příležitost vidět energii, která proudí z vašich vystoupení. Jak jste k tomuto daru přišel?

Stejně tak, jako na našem koncertě tady, v malém klubu v Praze. To jsou přesně ta místa, kde jsem před pár lety začínal. Když mi bylo 14 let, tak jsem s kamarády založil kapelu Windows & Doors. Já jsem dodnes velký fanoušek Beatles a Paula McCartneyho a písničky, které jsme tehdy hráli, byli převážně z jejich repertoáru. S kapelou jsme hráli pro naše kamarády a docela nám to šlo, takže jsme dostali pozvání do místních klubů v Québecu. Nikdy mně nenapadlo, že se budu živit jako zpěvák – byla to jen shoda okolností a byla to náhoda, že mně v takovém klubu jednoho dne viděl také Luc Plamondon.

???: Vaše kariéra má dva „rodiče“. Jedním z nich, jak jste zmínil, je Luc Plamondon - brilantní textař a velká osobnost frankofonní pop-music, tím druhým italský skladatel a zpěvák Richard Cocciante. Oba jsou ve Francii nesmírně populární. Jaké to bylo pracovat s nimi?

Když jsem tenkrát večer Luca poznal, tak se kolem mne točilo spousta lidí z branže, a on se mi, jen tak na večeri mezi předkrmem a hlavním chodem, zmínil, že hledá někoho jako jsem já pro svůj příští projekt. Řekl jsem si: „...Jasně, jasně chlapče – tohle už jsi někde slyšel – Znáte to?“ (*smích*). Nikdo se pak dlouho neozval a já nejsem ten typ, který někomu volá a říká: „...Ahoj, to jsem já, pamatuješ si na mně, nezapomněl si mi zavolat? Ale nakonec se Luc ozval s nějakou konkrétnější nabídkou a za čas mi navrhl, abych se v Paříži představil jednomu skladateli. Tak jsem tam přišel a u piána seděl Richard. Hned jsem mu začal zpívat a oni se po sobě jen tak dívali a říkali, jestli bych zkusil ještě něco a najednou začal Richard hrát nějakou píseň. (*pozn. Dieu que le monde est injuste*) Nakonec jsme se dohodli, že si ráno zavoláme. Druhý den jsem šli na oběd a oni mi řekli, jestli by mně zajímala role Quasimoda v Notre Dame de Paris. Pak už to byla velká jízda. Byla radost s nimi pracovat, být s nimi od počátku, když věci ještě vznikaly. Notre Dame de Paris mi rostl přímo před očima a já byl jedním z nich. Na to se nedá zapomenout.

???: Znal jste původní knížku Victora Huga?

Upřímně řečeno, zkoušel jsem ji číst jako teenager, ale kapituloval jsem:-) Seděl jsem v parku a zkoušel se při tom na těch mnoha stránkách brouzdat pařížskými ulicemi v té ohromně tlusté knížce, ale nešlo to. Celou

jsem ji přečetl potom, když jsem se dostal k práci na muzikálu a měl jsem tu správnou náladu a chuť poznat atmosféru příběhu.

???: Zřejmě jste tu atmosféru chytil skvěle, protože se říká, že kromě Vás nedokáže postavu Quasimoda nikdo jiný tak sugestivně podat. Co říkáte na to, když vidíte někoho jiného hrát stejnou postavu, poznáváte se v něm ?

Tak to děkuji za kompliment. Je to trochu legrační historie, ale dlouho jsem vůbec neměl příležitost vidět celý muzikál. Ve Francii jsem si nemohl dovolit - jen tak, si sednout mezi publikum. Všichni na mně hned volali – *Hej Garou, co tu děláš, proč nejsi na jevišti? Běž se připravit na scénu!* A tak podobně, takže to vůbec nešlo. Kompletní představení jsem viděl až v Itálii, kde měl muzikál také ohromný úspěch. Byl to zvláštní pocit, protože jsem viděl, jak se Gio di Tonno, který hrál Quasimoda v italské verzi, snaží do detailu napodobit pohyby a gesta (*Garou předvádí hrbáče*), která patřila mně. Ale chápu to jako poctu a patří to k tomuhle představení.

???: Jak dlouho a kde všude jste muzikál hrál?

V Paříži jsem hrál rok a půl a potom vyjel spolu s ostatními na turné po Francii a Québecu. Nakonec přišla možnost uvést muzikál v Londýně na West-Endu, což byla nabídka, která se neodmítá. Celé tohle období jsem si pro sebe pojmenoval jako „quasimodovské“. Byly to nádherné tři roky neuvěřitelně zábavné práce, při které jsem potkal spoustu kamarádů, které mám dodnes.

???: Zmínil jste se o tom, že jste hrál Quasimoda také v Londýně. West-End je snem mnoha divadelních herců a zpěváků. Jak jste prožíval tenhle velký sen mnoha ostatních?

Nikdy se mi o tom nezdálo a ani jsem nikdy nepřemýšlel o tom, že se to stane. Tenkrát, když jsem hrál muziku v klubech, tak jsem se snažil, aby mně lidi brali jako chlapíka od vedle, se kterým je jim prostě fajn – nic víc a nic míň. Ale nikdy jsem je nepřesvědčoval, že bych byl velký zpěvák a už vůbec, že bych byl hercem. To mně nikdy nenapadlo. Celé jsem to bral jako zábavu.

???: Ted' už se na jevišti asi pohybujete s větší jistotou, ale jak jste si zvykal na ten divadelní svět okolo sebe?

No, chvílku mi to trvalo, než jsem vůbec nějakou jistotu uvnitř sebe cítil. A nebylo lehké, když jsem byl občas mezi všemi úplně sám a ztracený. Quasimodo není jen tak obyčejná role a celé dvě hodiny na sebe poutá pozornost celého publika. Zkrátka, když jsem začal zkoušet v divadle, tak jsem měl za sebou jen koncerty s kapelou, kde jsme hráli převzaté písničky v angličtině, ale najednou jsem musel zpívat celé představení ve francouzštině a při tom přemýšlet jestli to, co zpívám taky cítím. Vzpomínám si, když jsem do toho po hlavě skočil, jak jsem pořád řešil - proč a kolik lidí se na mně na zkoušce dívá a režisér při tom pořád opravuje někoho jiného. Mně to hrozně deprimovalo, měl jsem z toho noční můry, a pak jsem to nevydržel a zeptal se režiséra Gillese Malheaua, proč mně taky neopravuje, ale on se vždycky jen tak kouknul a potom řekl: – „Buď takový jaký jsi. - To je přesně ono!“

???: V Londýně a v Paříži se inscenace od sebe velmi lišily. Kde se vám hrálo lépe?

Osobně jsem hrál raději právě v Londýně, kde měla inscenace malinko divadelnější ráz. Když vypukla ve Francii mánie kolem Notre Dame de Paris a písnička Belle se hrála denně doslova na každém rohu, tak bylo někdy obtížné dostat se do role. Když jsme byli večer na jevišti, tak si nás lidé přivlastnili a měli pocit, že postavy už nehrajeme, ale prostě jsme – jestli rozumíte. Ve Francii publikum tyhle show bere velmi volně – spíše jako velký koncert. Tak bylo někdy těžké zpívat dramatické momenty, když na vás někdo z hlediště volal – „To je Garou, Garou!“ Naopak v Londýně, kde nás skoro nikdo neznal, to byla výhoda. Rád jsem vídal, jak mají lidé slzy v očích, protože je příběh zaujal a prožívali ho s námi. Neviděli ve mně popovou hvězdu, ale zvoníka Quasimoda. Pak bylo mnohem snazší je přesvědčit. Ale na druhou stranu, londýnská verze neměla příliš nadšené odezvy u kritiků, i když bylo divadlo denně vyprodané a publikum tleskalo ve stoje po celou děkovačku. Také nahrávka anglické verze se v tamních obchodech s muzikálovými nahrávkami dobře prodává dodnes.

???: Úspěch s jakým se setkal Notre Dame de Paris odstartoval ve Francii řadu podobných projektů. Ale muzikál není příliš typickým žánrem pro francouzské divadlo, že?

Přesně tohle nám vyčítali kritici v Londýně, kteří tvrdili, že to co děláme není žádný muzikál, že je to svatokrádež. Co si to ti Francouzi dovolili, napsat muzikál a ještě ho hrát na West – Endu? Ve Francii se zrodil šanson a kabaret, ale Angličané vymysleli něco, co se později stalo v Americe jejich vlastním žánrem, kterému říkají muzikál. Oni mají své osvědčené recepty, které používají desítky let a mají rovněž vynikající herce, kteří perfektně zpívají i hrají zároveň. Když jsme si řekli, že budeme dělat muzikál, uvědomili jsme si, že na to musíme jít vlastní cestou. A Notre Dame de Paris opravdu není typický muzikál. Snad k tomu přispělo i to, že Francouzi mají ve zvyku dělat vše odlišně – po svém. Ale nevím, jestli by se nám to všechno podařilo, kdyby Richard nenapsal tak skvělou píseň, jakou je Belle. Byl to obrovský úspěch. Ale tak mně napadá, že Richard je původně Ital a Luc Plamondon a spousta z nás pochází z Kanady - že by to byl spíše projekt, který vznikl ve Francii náhodou? :-)

???: Máte přehled o tom, kde všude se muzikál hrál?

Co si já pamatuji, tak kromě Francie a Kanady, se hrál také ve Spojených státech, ve Španělsku, Itálii a nedávno byl uváděn v Moskvě. Já sám jsem nazpíval, kromě francouzské samozřejmě, také verze v angličtině, španělštině a nedávno jsem na svých koncertech v Rusku a Polsku překvapil fanoušky několika slokami v ruštině a polštině. Také v Praze jsem našel kolegy Dana Bárta a Bohouše Josefa, kteří tu píseň zpívají, tak by bylo škoda se k nim nepřidat. Takže k tomu výčtu můžeme přičíst i moji češtinu, aspoň doufám:-)

???: Jak jste na tom s muzikály – máte mezi nimi nějaký oblíbený?

Než jsem se dostal ke Quasimodovi, tak se musím přiznat, že jsem jich moc neviděl. Takové ty klasické americké muzikály, to není příliš muzika pro mně. Určitě se mi líbil Notre Dame de Paris, ale to je přeci jasné – ne? A nedávno jsem viděl v Québecu nový muzikál o Donu Juanovi, který by se měl hrát i v Paříži. Také mně oslovili, jestli bych si v něm nechtěl zahrát, ale zatím mám mnoho starostí se svou sólovou dráhou a nevím jestli jsem ten pravý Don Juan, protože jsem pro spousta lidí pořád hrbáč Quasimodo:-)

???: Na to bychom málem zapomněli. Vaše sólová kariéra je neméně úspěšná a vaše nahrávky jsou ve Francii hodně oblíbené...

...Ale i tam mám ještě co dělat. Mám zatím za sebou jen dvě řadová alba. To první – Seul (*Osamělý - pozn.*) přineslo hit Gitan, což byla jedna z nejhranějších písní 90. let ve francouzských rádiích. Nyní jsem vydal nové album - Reviens (*Návraty*), které snad uspokojí mé netrpělivé fanoušky, protože mezi oběma deskami je mezera čtyři roky. Je na něm několik povedených písniček. Za svůj nejoblíbenější song považuji Hemingwaye, který je trochu jiný, než typické romantické balady, které mají lidé v mém repertoáru rádi. Je to postřeh o světě, který nám mizí pod rukama, ale nám to vlastně vůbec nedochází. Mezitím také připravuji své album v angličtině, které by mělo být takovým návratem. Vždyť jsem většinu své kariéry zpíval anglicky a na svých koncertech dodnes zpívám převzaté věci z repertoáru Joe Cocker, Jamese Browna, stejně jako šansony Charlese Aznavoura. Mixování těchto stylů je neobyčejně dobrodružné a publikum se při takových výletech baví stejně dobře jako já. Jen je třeba věci pořádně připravit, protože americký trh je dnes vrtkavý a neúspěch už nemáte možnost nikdy napravit. Naštěstí mám dobré producenty, které mi „půjčila“ Céline Dion, a tak věřím, že se nahrávka brzy vydá do světa. Člověk nikdy neví, ale zatím se mi daří.

???: Ve vašem týmu se to jen hemží slavnými osobnostmi. Ale nejvíce zmiňujete právě Luca Plamondona, který pro francouzskou pop-music znamená asi tolik, jako jeho britský kolega Tim Rice. Ostatně ten také přebásnil jeho největší úspěch – muzikál Starmania.

Luc Plamondon pro mně znamená strašně moc, těžko se o tom dá jen tak říct pár vět. On je velká osobnost světové pop-music a jeho písně má v repertoáru třeba právě Celine Dion nebo Cindy Lauper a jeho texty zná každý, kdo umí francouzsky. Je excelentním textařem, ale také vizionářem, který umí realizovat neobvyklé projekty a hledat nové cesty. Jsem rád, že jsem ho potkal a právě on mi pomohl nastartovat kariéru. Starmanie je především jeho velkým dílem, které vypráví příběh z daleké budoucnosti, ale při tom mluví o problémech, které vidíme dnes a denně ve zprávách. Na pop-music to není zrovna nejlehčí téma, ale on takové věci dokáže jedinečně přetavit. Pro Québec i Francii je Luc naprostá ikona.

???: Píseň Le monde est stone, která je jednou z hlavních „árií“ Starmanie, také zpíváte na svých koncertech. Jak jste na ní přišel, protože původně to není píseň pro mužského interpreta?

Když jsem Luca potkal, tak Notre Dame de Paris ještě nebyl hotový a on mi nabídl, jestli bych si nechtěl zahrát v Starmanii. Tenkrát jsem řekl ne, protože jsem si neuměl představit, že bych hrál v muzikálech. Až později mně dokázal přesvědčit, že to zvládnou. Když jsem dělal na svém prvním turné s albem Seul závěrečný koncert v Bercy, tak jsem mu chtěl připravit malé poděkování. Shodou okolností se v předvečer koncertu stala ta strašná tragédie v New Yorku a mně pořád v hlavě ležela otázka, kam se tenhle svět řítí. A o tom tahle píseň je – „...Svět se mění v kámen...“ Byl to spontánní nápad, kdy jsme si s kapelou sedli na chvíli v zákulisí, těsně před koncertem a přišli na tenhle nápad. Do té doby žádný zpěvák tuhle píseň nezpíval, protože ji původně zpívá hlavní hrdinka Starmanie. Hráli jsme jí jako závěrečnou píseň celého večera a Luc i publikum cítili všechny ty věci, které jsem tím chtěl vyjádřit.

Rozhovor se konal 5.6. 2006 v Hotelu Josef - pro www.musical.cz (6.6.2004)

Příloha č. 6.

Notre Dame de Paris (1998)

Richard Cocciante

Luc Plamondon

Synopse :

Acte 1

Jsme v roce 1482 v Paříži, na náměstí před katedrálou Notre Dame. Gringoire, věčný student a básník, zpívá píseň, ve které oslavuje věčnou katedrálu. V jejím stínu nachází prostý člověk smilování a klid. (*Le temps des Cathédrales*). V Paříži žijí vydědenci, lidé bez domova, bez vlasti, kterou museli opustit. Žádají od nové země pochopení a toleranci, ale dostávají jenom pohrdání a bídu. V katedrále prosí o Azyl, domov, jinak jsou navždy Zatracení (*Sans-papiers*). Kněz Frollo žádá kapitána policie Phoeba, aby s nimi neměl slitování a vyhnal je daleko od bran katedrály (*Intervention de Frollo*) Před katedrálou tančí krásná Esmeralda, jejím domovem je daleká Andalusie, jejím osudem věčná cesta životem. (*Bohemienne*) Clopin, vůdce Zatracených, varuje Esmeraldu před závistí a přetvářkou, která může mít mnoho různých podob. Nabízí ji přátelství. (*Esmeralda tu sais*). Phoebus je uchvácený láskou k mladičké Fleur-de-lys a nabízí jí sňatek (*Ces diamants-las*) Dav před katedrálou volí svého Krále bláznů. Rozhodnout má Gringoire, který se rozhodne pro Quasimoda. Lid je nadšený a oslavuje jeho volbu (*La Fête des fous*) Quasimodo, který se na dav přišel podívat ze svého světa zvonů, neví jak má své kralování přijmout. Byl vychován pro lásku k člověku, ale lidé se mu vyhýbají. Slibuje však, že se stane na jeden den jejich Králem, když na něj pohlédne Esmeralda, kterou obdivuje pro její krásu (*Le Pap des fous*). Frollo viní Quasimoda za porušení svátosti katedrály a cesty k hříchu, který pro něj představuje čarodějná cikánka. (*La Sorcière*) Quasimodo nechápe jeho reakci. Ten, který jej našel na úpatí chrámu, dal mu dar řeči, ho teď obviňuje z hříchu, když poznal lásku k člověku. (*L'enfant trouvé*) Brány Paříže se zavírají, svět se noří do tmy hříchu a skrytých tužeb, kterým nikdo nemůže odolat. (*Le portes de Paris*). Quasimodo se vydal do noci za Esmeraldou, ale svým zjevem vyděsí každého, kdo ho potká. – i Esmeralda z něj má strach. Phoebus a jeho garda proto podivínského mrzáka zatknou. Phoebus se představuje Esmeraldě a nabízí jí dostaveníčko v kabaretu Na dně Hříchu. Frollo v přestrojení, vyslechl slova, která ho pokouší (*Tentative d'enlèvement*) Zatracení našli svoje útočiště na Dvoře Zázraků, do kterého pustí jenom své bratry a sestry. Ani Gringoire tam nesmí a proto ho Zatracení spoutají

a čekají, jak rozhodne jejich vůdce Clopin Mezitím se na Dvůr Zázraků uchyluje před nenávisť Esmeralda, jejich nové sestřička. Clopin rozhodl jak naloží s Gringoirem, musí si naoko vzít Esmeraldu, aby měla svého formálního ochránce před lidmi, kteří jí chtějí ublížit. (*La Cour des Miracles*) Esmeralda vzpomíná na krásného kapitána Phoeba, jehož jméno jí připomíná slunce. (*Beau comme le soleil*) Phoebus sní o setkání s Esmeraldou, ale při tom miluje Fleur-de-lys - jeho srdce se nemůže rozhodnout. (*Dechiré*) Gringoire varuje Frolla, ukazuje mu nápis vytesaný na jednom z kamenů katedrály. Anarkia – řecké slovo, které znamená Osud, který všechny povází na cestě životem (*Anarkia*) Quasimodo je Phoebem odsouzen k trestu na pranýři za svou noční výtržnost. Je vystaven všem na posměch. Prosí o pomoc, která by mu pomohla přežít jeho utrpení. Esmeralda, jako jediná mezi lhostejnými lidmi přichází, aby uhasila jeho žízeň kapkou vody. (*À Boire*) Krása, která vyléčí nemocnou duši, která znepokojuje, která svádí. Pro její krásu by člověk ztratil nebe, upsal duši ďáblu a ten by prodal peklo. V kouzelné moci krásné Esmeraldy se ocitne každý, kdo ji potká. Osud svedl Quasimoda, Frolla a Phoeba láskou k jedné dívce. (*Belle*) Quasimodo z vděčnosti ukazuje Esmeraldě jediné místo, kde se cítí v bezpečí. Chrání ho přátelé, které zná od malička – chrliče, které dokážou napojit žízňivého člověka, uklidnit jeho bolavou duši. Každý je v jejich blízkosti v bezpečí, a proto nabízí Esmeraldě přístřeší a bezpečí vysoko na věžích katedrály. (*Ma maison, c'est ta maison*) Esmeralda vchází do katedrály a modlí se za svou duši a prosí Pannu Marii o odpuštění lidských hříchů (*Ave Maria Païen*) Frolla se zmocnil neklid. Krása Esmeraldy v něm probouzí tajné touhy, které od mládí potlačoval... pochopil, že jeho svět ideálů a zákona se navždy zhroutil. Jeho duše propadla temnu, navzdory tomu, že jí kdysi slíbil bohu. (*Tu vas me détruire*). Rozhodne se postavit Osudu. Jako věčný stín pronásleduje Phoeba a navádí k setkání v kabaretu s krásnou Esmeraldou (*L'Ombre*) Kabaret Na dně Hříchu, místo setkání Esmeraldy a Phoeba je plné násilí, ale taky radovánek lůzy.. Všichni jsou si tady rovni - okradou tu žida i křestana, milují se tady muži s ženami i naopak. (*Le Val d'amour*) Phoebus poznává krásu Esmeraldy a ví, že zašel příliš daleko (*Volupté*) Frollo skrytý za závěsem, neovládne svoje smysly a bodá nůž do míst, kde se milují Phoebus s Esmeraldou. Z pokusu o vraždu je obviněna Esmeralda, kterou našli vojáci bezvládnou vedle Phoebova těla. Gringoire obviňuje Osud z nespravedlnosti (*Fatalité*).

Acte 2

Frollo a Gringoire přemítají nad budoucím světem...Až vyplují lodě k novým kontinentům, svět se změní..., budou napsána nová slova, která uvrhnou naše hrdiny v zapomnění. Jejich historie bude pouhým odrazem vytesaným na jejich náhrobním kameni

a napsaném v knihách nového věku. Velké skutky dneška budou jen zapomenutou historkou (*Florence*). Zvony utichly, v žalu nad Esmeraldou. Quasimodo prosí zvony, aby mu řekly kam se poděla jeho malá cikánka. Prosí, aby mu pomohly tak, jako on pomáhá zpívat jejich duši (*Les cloches*). Svět bez Esmeraldy je prázdný. Frollo se obviňuje za to, co spáchal. Gringoire se od Clopina dozví, že Esmeralda je ve vězení. (*Où est-elle?*) Esmeralda vyvolává v představách Quasimoda, aby jí ochránil. Quasimodo hledá ve zpěvu ptáčků ozvěnu jejího hlasu. (*Les oiseaux qu'on met en cage*) Zatracení se vydali osvobodit Esmeraldu. Srdce bije v hrudi každému stejně, bez ohledu na barvu pleti, nebo původ. Jejich srdce bije pro zemi, kde žijí. Obviňují svět z násilí, válek, deportací, krveprolití, vyvržení, zrady... Tam, kde se narodili, mají právo zpívat své písně, tančit své tance... (*Condamnés*) Esmeralda v kleci čeká na soud, je obviněna, že chtěla z marné lásky ubodat k smrti králova vojáka, ale nebrání se. (*Le proces*) Frollova láska, kterou kdysi vyznával Bohu, se proměnila. Pochopil, co znamená milovat ženu. (*Etre prêtre aimer une femme*) Esmeralda věří, že Phoebus je naživu a jeho láska je taková, jako si vysnila. (*Phoebus*) Phoebus se navrácí k Fleur-de-lys a obviňuje cikánku z očarování duše, která je nyní opět čistá a miluje jen jí. (*Je reviens vers toi*) Fleur-de-lys slibuje, že Esmeraldu zničí za to, jak očarovala Phoeba. (*La Monture*) Frollo navštěvuje v předvečer soudu Esmeraldu, které výměnou za lásku nabízí spásu záchranu před smrtí oběšením. (*Visite de Frollo*) Přiznává se, že je to ona, která v jeho snech tančí nejkrásnější tance a prosí ji, aby rozhodla svůj Osud. Když odmítá, přísahá pomstu, za svou prokletou duši a prozrazuje, že to byl on, kdo se Phoeba pokusil zavraždit. (*Un matin tu dansais*). Mezitím Quasimodo a Zatracení vtrhnou do vězení. Clopin odtrhne šíleného Frolla a osvobozenou dívku odvádí do věží katedrály (*Liberés*) Měsíc je hvězdou básníků, která za ně skládá jejich verše. Gringoire prosí, aby pro něj složil báseň o Quasimodovy a jeho lásce k Esmeraldě (*Lune*) Quasimodo se dívá na krásu půvabné dívky a připadá mu svět najednou nespravedlivý, když neumí dát krásu všem, kteří si ji zaslouží. (*Dieu que le monde est injuste*) První záblesky slunce probouzí Esmeraldu, která zpívá o svém Osudu zemřít pro lásku, kterou nepoznala. (*Vivre*) Frollo se mstí a posílá vojsko, které má rozprášit dav před katedrálou. V boji je smrtelně raněn Clopin, který Esmeraldu prosí, aby se svými bratry pokračovala v boji proti vojákům. (*L'Attaque de Notre Dame*) Phoebus zatýká Esmeraldu a vede ji na Place de Grève. (*Déportés*) V jedné z věží katedrál sleduje Frollo popravu Esmeraldy. Quasimodo, rozružený šíleným smíchem svého pána, se naposledy vzbouří proti svému bývalému zachránci a ve svém zoufalství svrhne Frolla ze zvonice. (*Mon maître, mon sauveur*) Je už pozdě – Esmeraldu nemůže zachránit. Prosí katy aby mu svěřili alespoň její tělo a smířen se

smrtí naposledy rozezní zvony smutným nářkem nad hrobem své lásky. (*Danse mon Esmeralda*).